

„Já to před tebou ve skutečnosti netajím. V podstatě jsem ti řekla, o co jde.“

„To je jedno. Chápu, proč chceš mlčet. Ale měla jsem pocit, jako bys mě odstříhla od velké části svého života.“

Sklonila se a opřela se o mě čelem. Zabořilo mě u srdce a trochu se mi rozostřilo vidění.

V tutéž chvíli mě zevnitř zalila vlna tepla, a tak jsem radši následovala tenhle příjemný pocit. Ten, který vymazal všechno špatný. Holly mi jen chtěla být nablízku. A naprosto stačil k tomu, aby rozpustil tu tvrdou, zvápenatělou skálu zatrpklosti, která ve mně rostla. Odtáhla jsem se.

„Co to je?“ Ukázala jsem na roli papírů, kterou opřela o skříňky.

„Myslela jsem, že se nezeptáš.“ Zazubila se. „To jsou moje plakáty pro kampaň.“

„Plakáty?“

V týchle škole se podobný věci moc neděly. Jeden rok to holka, co chtěla do funkce, projela v hlasování proti internetovému meme dopsanému na lístky lidma, ale to bylo nejvíc, co do nějaký kampaň kdy studenti investovali. Naneštěstí bylo rozhodnuto, že ‚vejce, co je větší než předtím‘ nevyhrálo volby legálně, a nakonec vyhrála přece jen SORCHA O'BRIENOVÁ.

Holly zvedla jednu z rolí a rozbalila ji. Jako bych spatřila skutečný volební plakát, který můžete vidět v ulicích. Velká fotka Hollyina obličej proti neutrálnímu pozadí. VOLTE HOLLY NA MÍSTO PŘEDSEDKYNĚ.

„Nechceš mi je pomoci rozvěsit?“ udělala na mě psí oči.

Vzpomněla jsem si, že na mě doma čeká máma.

A pak jsem pomyslela na to, jak jsem čekala celou noc já na ni. „Jasně.“

Holly mi podala aršík lepicí gumy a z nejbližší třídy jsme si každá vzala židli, abychom dosáhly co nejvýš, až budeme polepovat atrium fotkama jejího obličej. Bylo tam víceméně prázdné.

„No, tak hodláš mi teda říct, jak to funguje, nebo ne?“ zeptala se Holly, zatímco lepila první plakát nad dveře.

„Ten... sociální podnik?“ vzpomněla jsem si na Kaviho slova. Třebaže v atriu nikdo nebyl, trochu jsem znervózněla, že o tom mám mluvit takhle na veřejnosti.

Holly si odfrkla. „Sociální podnik? Kdes k tomu přišla?“

Jasně. Jsem tak hloupá, že nejspíš nikdy na nic přijít nemůžu.

Neměla v úmyslu, aby to takhle vyznělo. Koneckonců sama jsem až do včerejška o sociálním podnikání nikdy neslyšela, takže jsem se kvůli tomu těžko mohla vztekat.

„Od pana Smithe. Tuhle o tom mlel. Víš, jak se máš v přechodovým ročníku zapojit do nějakýho podnikatelskýho projektu? Teda, nemyslím, že by mi tohle uznal, ale uvědomila jsem si, že to tak trochu sedí.“

Bůhvíproč jsem nechtěla mluvit o Kavim. Mohl by se kvůli těm eskapádám dostat do maléru. Vlastně už se to stalo. Moje mlčenlivost by měla chránit jeho zadek víc než všechny ostatní.

Holly seskočila ze židle a odtáhla ji o pár metrů dál. „Jak to sedí? Co přesně to děláš?“

„No, dělám lidem laskavosti. A oni mi pak dluží službu.“

„Má s tím něco společnýho ten Kavi?“

Tolik k mlčenlivosti.

Pokusila jsem se popsat jeho účast jako náhodu. „Někdy ho lidi poprosí, aby mě požádal on.“

„Jak to začalo?“

Proč mi to připadá jako výslech?

„Hm... s Kavim. Někoho mi přivedl. Kamarádka.“

Nerada jsem Holly lhala, ale v žádným případě jsem jí nemohla říct pravdu.

Vypadala, že o tom pochybuje, ale dál na mě nenaléhala.

„Co máš v plánu na víkend?“ pokusila jsem se změnit téma. „Mohly bychom něco podniknout?“